

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 759/2017
02.10.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марјана Николића, због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Мирослава Васића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К бр.12725/10 (К бр.2091/07) – Кв бр.3876/16 од 25.04.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж2 бр.707/17 од 15.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 02. октобра 2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марјана Николића – адвоката Мирослава Васића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду К бр.12725/10 (К бр.2091/07) – Кв бр.3876/16 од 25.04.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж2 бр.707/17 од 15.05.2017. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К бр.12725/10 (К бр.2091/07) – Кв бр.3876/16 од 25.04.2017. године, одбијен је као неоснован захтев браниоца окривљеног Марјана Николића – адвоката Мирослава Васића за утврђење наступања релативне застарелости извршења казне затвора у трајању од три године и три месеца, на коју је окривљени Марјан Николић осуђен пресудом Окружног суда у Београду К бр.2091/07 од 17.04.2008. године, те која је преиначена пресудом Врховног суда Србије Кж1 бр.1989/08 од 25.11.2008. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 бр.707/17 од 15.05.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Марјана Николића – адвоката Мирослава Васића, изјављена против решења Вишег суда у Београду К бр.12725/10 (К бр.2091/07) – Кв бр.3876/16 од 25.04.2017. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Марјана Николића – адвокат Мирослав Васић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде одредаба члана 439. ЗКП, с тим што из образложења захтева произилази да је захтев поднет и због повреде одредаба члана 275. став 3. ЗКП, повреде одредаба члана 565. раније важећег ЗКП, повреде одредаба чланова 54. и 56. ЗИКС-а, те повреде одредаба члана 105. став 1. тачка 5) у вези са чланом 107. став 4. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијана решења тако што ће утврдити да је наступила релативна застарелост извршења казне у трајању од три године и три месеца која је окривљеном изречена пресудом Врховног суда Србије Кж1 бр.1989/08 од 25.11.2008. године или да укине побијана решења и предмет врати суду на поновно одлучивање, уз наредбу да одлуку донесе измењено ванрасправно кривично веће.

Врховни касациони суд доставио је примерак поднетог захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, захтев за заштиту законитости и правноснажна решења против којих је захтев поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП, као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па сагласно томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог закона, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4) учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом. Бранилац окривљеног, који има право да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети сам окривљени, у смислу члана 71. став 1. тачка 5) ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости искључиво из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног Марјана Николића – адвокат Мирослав Васић у захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења, наводи повреду закона из члана 439. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, међутим ову повреду само формално означава, док у образложењу захтева истиче да је правноснажним решењем учињена повреда одредаба члана

105. став 1. тачка 5) у вези са чланом 107. став 4. КЗ, због наступања релативне застарелости извршења казне у конкретном случају.

С тим у вези, у захтеву се наводи да је окривљени поднеском од 24.04.2008. године обавестио суд о промени адресе свог пребивалишта, те да је противно одредби 187. став 2. ЗКП који се примењивао у време наступања правноснажности пресуде, Окружни суд у Београду правноснажну пресуду послао на извршење ненадлежном Трећем основном суду у Београду који је „затим незаконито упутио налог за извршење казне на погрешну адресу, противно одредби члана 56 ЗИКС-а а затим донео и наредбу о расписивању потернице за окривљеним, иако за то нису постојали законски услови прописани одредбом члана 565. тада важећег ЗКП“.

Према ставу браниоца, у овој правној ситуацији, све радње које је предузео ненадлежни суд, а које укључују упућивање налога за извршење казне на погрешну адресу и на основу тога издавање налога за издавање потернице су незаконите и не производе правно дејство у смислу одредбе члана 107. став 4. КЗ, па како Основни суд у Алексинцу, као надлежан суд, није предузео ниједну радњу у циљу извршења казне према окривљеном, то је у конкретном случају наступила релативна застарелост извршења казне 25.11.2013. године, сходно одредби члана 105. став 1. тачка 5. КЗ, а побијаним решењима којима је одбијен захтев браниоца окривљеног за утврђење наступања релативне застарелости казне затвора као неоснован, односно одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног, учињена је битна повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, повреда члана 54. и 56. ЗИКС-а, те одредаба 187. став 3. и 565. раније важећег ЗКП, односно члана 275. став 3. актуелног ЗКП, као и повреда одредаба члана 105. став 1. тачка 5) у вези са чланом 107. став 4. КЗ.

Имајући у виду да наведене повреде закона не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због којих би било дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, те да је наведеном законском одредбом, што се застарелости тиче, као законски основ прописана једино одредба члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП која се односи на застарелост кривичног гоњења, а не и на застарелост извршења правноснажно изречене казне затвора, у смислу повреда закона из члана 105. став 1. тачка 5) у вези члана 107. став 4. ЗКП, а на коју повреду се превасходно указује изложеним наводима захтева, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марјана Николића – адвоката Мирослава Васића одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,

Председник већа-судија
Веско Крстајић,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић